

Tale ved Juan Dalingers indsættelse Danish Church in Buenos Aires

Af Marianne Gaarden, den 9. februar 2020

Kære menighed, kære kirkeråd og kære Juan
Det er en sand fornøjelse at stå her i dag
og skulle indsætte dig officielt i det embede
her i Den Danske Kirke i Buenos Aires,
som du allerede har fungeret i igennem knap
et år.

Jeg kan forestille mig, at du og I andre i
menigheden
har set frem til denne vidunderlige dag.
Det har jeg i hvert fald, og mange mennesker
har sagt:
”Glæd dig, Argentina er et fantastisk land.”

Jeg er biskop i Lolland-Falsters Stift,
de sydligste øer i Danmark med god
landbrugsjord.
Som I ved, udvandrede mange mennesker fra
Lolland-Falster i slutningen af 1800-tallet og
begyndelsen af 1900-tallet til Argentina.
Mange mennesker har henvendt sig til mig,
inden jeg skulle rejse, fordi de har haft
forfædre, der i sin tid rejste til Argentina.

For eksempel sagde en gammel mand til mig,
at
”hvis du møder en person, der hedder
Rasmussen,
der har store ører, så er det sikkert
efterkommere fra min familie.”

Eller en anden sagde, at ”hvis du møder
nogle, der hedder Kaare til efternavn, så
stammer de nok fra Nykøbing Falster.”
Der er med andre ord mange danskere, der har
haft familiemedlemmer, som er udvandret til
Argentina,
og som stadigvæk er optaget af deres
forfædre.
Mange i Danmark er nysgerrige på deres
forfædre, og

særligt i år hvor vi fejrer flere historiske
begivenheder.

For det første 75-året efter Danmarks befrielse
og
for det andet 100-året for genforeningen med
Sønderjylland.

I den forbindelse synges der mange
nationalsange,
der kalder på fædrelandsfølelsen
– glæden ved og stoltheden over at være
dansk.

En af de berømte nationalsange er skrevet af
forfatter og digteren, H.C. Andersen.

Jeg tror ikke, at han behøver yderligere
præsentation.

H.C. Andersen skrev i 1850 tekst til sangen:
”I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden går.”

Den grundlæggende tanke i sangen er, at
vores fødeland definerer vores identitet. Dér
hvor man er født, dér hører man til.

Alle har vi mennesker brug for at høre til.
Men spørgsmålet er, om det er fødestedet, der
er det mest afgørende for vores tilhørsforhold.

Det er mit indtryk, at de danskere og
mennesker fra andre lande,
der igennem tiden er kommet til Argentina,
også føler sig hjemme her i Argentina, deres
nye land!

Det sted, hvor vi er født, er ikke nødvendigvis
det sted,
hvor vi hører til. Livet bevæger sig og flytter
os mennesker.

Måske er man selv eller ens forfædre født i Danmark,
men senere flyttet til Argentina,
og måske taler man ikke længere dansk.
Og hvad betyder det så for ens tilhørsforhold
og ens identitet?

Svaret er, at da vi blev døbt, fik vi en ny identitet.
Som kristne hører vi alle til hos Gud, og er Guds børn.
Alle er forbundet med hinanden i Kristus – uanset hvor vi er født.
At være kristen er som at være medlem af én stor familie.

Vi er alle Guds børn,
og Guds kærlighed overskrider
alle nationale og menneskelige grænser.

”For vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme,” som Paulus skriver i sit første brev til menigheden i Korinth i kapitel 12.

Der var stridigheder i menigheden i Korinth, så Paulus skriver til de kristustroende og minder dem om, at de alle er de forbundet med hinanden i Kristus, og at de alle er afhængige af hinanden.

Så bruger han det smukkeste billede på kirken og den kristne menighed i Det Nye Testamente ved at pege på kroppen og de forskellige legemsdele:
”I er Kristi legeme og hver især hans lemmer,” siger Paulus.

Vi kristne er en masse små forskellige enheder, hvad enten vi er danske, argentinske, tyske eller andet, der tilsammen udgør en helhed. Dermed siger Paulus også, at forskelligheden er forudsætningen

for et stærkt fællesskab.

Hvad er fødderne værd, hvis ikke der er ben og krop.
Og hvad gavn gør en hånd, hvis ikke den sidder på en arm,
der er fæstnet på en krop.

Og ligesom kroppen har brug for forskellige lemmer for at udgøre et helt legeme, sådan har det kristne fællesskab også brug for mange små forskellige dele, for tilsammen at kunne udgøre en helhed. Så uanset hvor på jorden, vi er født, så er vi alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme. Og dermed får vi skænket en identitet som Guds børn.

Det er en identitet, som gudstjenesten understøtter lige netop nu, hvor vi er samlet her i kirken med forskellige nationaliteter, men med den fælles grund, at vi er kristne.

Vi har brug for at høre de gode nyheder, som Jesus fortalte for 2000 år siden, at vi alle er Guds elskede børn, at Gud altid er os nær, uanset hvor vi er, og hvem vi er. Så vi er nødt til at høre evangeliet igen og igen og igen.

Derfor er det en vidunderlig og glædelig dag i dag, hvor du Juan Dalinger officielt indsættes til at være præst for menigheden i Den Danske Kirke her i Buenos Aires, så også I fortsat kan fejre gudstjenesten, høre evangeliet, synge salmer, gå til alters og dele brød og vin og lovprise Gud på dansk, spansk, eller et andet sprog – det vigtigste er, at vi her i kirken taler hjertesproget.

LOLLAND-FALSTERS STIFT
FOLKEKIRKEN

Må Gud velsigne dig i din præstegerning,
Juan
og må Gud være med menigheden her
i Den Danske Kirke i Buenos Aires.
Amen.